

Nr 299

Av herr **Antby**, om viss ändring i lagen om sammanföring av samfälld vägmark och av järnvägsmark med angränsande fastighet m. m.

(Lika lydande med motion nr 235 i Första kammaren)

Vårt land har av ålder haft en ordnad och relativt hårt reglerad jorddelning. Detta har varit till stor fördel i många hänseenden men gör å andra sidan att fastighetsregleringen vid de under de senaste årtiondena framtvingade strukturförändringarna blivit invecklad och med hänsyn till den under andra förutsättningar tillskapade lagstiftningen onödigt tungrodd. Härtill kommer att kravet på självfinansiering av lantmäteriet tvingat fram ständiga taxehöjningar av den graden att lantmäterikostnaderna nu är 15 à 20 gånger högre än år 1947, då sportlersystemet avskaffades och lantmäteriet helt förstatlignades. Dessa omständigheter har tillsammans medfört, att det ideligen förekommer att kostnaden för de åtgärder som enligt gällande lagstiftning påfordras för att reglera vissa markförhållanden överstiger värdet av den mark — samfällda områden, mosslotter o. d. — det gäller att reglera.

Två vägar har man med hänsyn därtill och på grund av lantmäteriets stora arbetsböroda sökt sig fram på. Den ena är att förbigå svårigheterna, skjuta över dem på framtiden under förhoppningen — antagligen — att andra, bättre former skall tvinga sig fram. Den andra är att genom moderniserad lagstiftning förenkla regleringsförfarandet med bibehållande av rättssäkerheten. Den bäst utformade och mest användbara av de få lagar som i detta syfte tillkommit är lagen den 18 april 1952 om sammanföring av samfälld vägmark och av järnvägsmark med angränsande fastighet m. m.

Ett fel med denna lag är att den från början begränsades att avse allenast onyttig samfälld väg- och diskemark. Ett försök att utvidga dess användningsområde gjordes år 1959 men avvisades då av riksdagen under åberopande av att 1954 års fastighetsbildningskommitté bearbetade frågan. Denna kommitté, som var en ombildning av 1939 års fastighetsbildningsakkunniga, har år 1963 avgivit sitt betänkande och därvid föreslagit ett fastighetsregleringsinstitut som, förutom annat, även skulle innefatta en marköverföring på samma sätt som i begränsad omfattning kan ske enligt sammanföringslagen. Betänkandet har varit utsänt på remiss och torde bearbetas på departementet. Då det emellertid dröjt med propositionen och särskild proposition framlades till 1965 års riksdag om utvidgning av sammanföringslagen

till att avse även förlagd järnvägsmark, gjordes ett nytt försök att i samband därmed få lagen utvidgad att avse även »annan samfälld mark av uppenbarligen ringa värde». Men även denna gång lades den stora reformens döda hand över en önskvärd delreform, som därtill inte bort medföra några som helst betänkligheter av formell art eller några konsekvenser på andra områden, eftersom avsedda samfällda markområden är av exakt samma karaktär som de vägar och diken man hittills begränsat sig till.

Då den stora reformen av fastighetsbildningslagstiftningen tycks ytterligare dröja några år, får jag med stöd av ovan anförts och för att ändå något skall ske på detta område hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om förslag snarast möjligt till sådan ändring av 1 § lag om sammanföring av samfälld vägmark och av järnvägsmark med angränsande fastighet m. m. att denna lag skall äga tillämpning jämväl på »annan samfälld mark av uppenbarligen ringa värde».

Stockholm den 24 januari 1967

Sven Antby (fp)
